

שִׁיר לַזְכָּרוֹ שֶׁל לֹחֵם

אומרים שהיית בן שבעים וחמש
במותך, יתכן שבעים וארבע,
אולי הזאטוטים
שאינם מבדילים בין
זער, בחור וקשיש,
אולי בעיניהם היית זקן.

בעינינו, חבריך זה עשרות בשנים
היית ללא גיל
ללא ספירה של זמן.
היית דיב
מנציסטר, ג'קסון ולוי,
לא ניתך לכל אדם
באמצע חייו,
בכוחות עצמו
לשנות כוון
ולחפוס בשתי ידיו
את החיים, לחיותם במלא החופן.

לכן בחודשים האחרונים
כאבנו
את היד הרועדת
ההליכה האטיה,
לרגע חשבנו
שהגיל והחולי
הביסו אותך.

כהרף עיין
חלפה המחשבה,
כי לא זכועה
לחמת עד הסוף,
בחקווה והומור
מצניע את טבלותיך
שרק רעייתך
ידעה מקרוב.

אם נזכה אנחנו
להגיע לשערי גן-עדן
ונשמע מעבר לגדר
ויכוח סוער וצעקני,
אם נראה דמות מוצקה,
עיניים בורקות
העומדת על דעתה
מול --- מי?
המלאך גבריאל
אם לא למעלה ממנו,
אם נשמע משק כנפיים
מחילות כפיים
וצחוק כרובים
סביב -
בידע דיב
שהגעת למקומך
למנוחתך
הראויים לך.